

РЕШЕНИЕ

№ 7095

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7488** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 25616/19.07.2021 г. от името на М. Д. ЕЛ И. – гражданин на Л., против постановен на 07.07.2021 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Б. – Л. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“ за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.05.2021 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат Г. Д., която: поддържа жалбата; не представя доказателства; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата и ангажира писмени доказателства, изискани служебно от Съда и представени съответно от: Държавна агенция „Национална сигурност“ (отделени в том с ниво на класификация „поверително“) и от Дирекция „Миграция“ – МВР; претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското; представя писмена защита.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната

преписка и тези, представени от ДА „Национална сигурност“ са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят М. Д. Ел И. – гражданин на Л. е заявил (л. 20 от делото) на 25.05.2021 г. пред Генералното консулство на Р. в Б. желание да получи индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ. Според информацията от Дирекция „Миграция“ – МВР чужденецът е имал до 18.02.2011 г. статут на постоянно пребиваващ в РБ. Няма данни по делото и от страна на оспорващия не е представено цитираното в жалбата разрешение за постоянно пребиваване, №[ЕИК]/01.03.2016 г., със срок до 01.03.2021 г. Но дори да съществува такова разрешение, този факт не променя изводите на Съда, за неоснователност на жалбата.

От документите, съдържащи се в делото се установява още, че чужденецът: е управител на регистрирано в РБ през 2006 г. търговско дружество [фирма]; е кандидатствал пред Министерство на правосъдието за придобиване на българско гражданство, като според писмо от 11.03.2020 г. (представено от адвоката на жалбоподателя), подписно от началника на Отдел Оценка и анализ на документацията“ Съветът по гражданство е уважил молбата му. На 07.07.2021 г., видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в РБ и мотиви: „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на Българската държава“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Установява се от споменатите по – горе писмени доказателства, че е проведената съгласувателна процедура с ДА „НС“, откъдето е

изразено отрицателно становище по заявлението за издаване на виза „С“. Мотивите са свързани с налични оперативни данни за осъществявани и поддържани от ливанския гражданин контакти с определена шиитска, военизирана ислямска организация и партия, както и със служители на дипломатическото представителство на арабска държава, в РБ. Преценено е от ДА „НС“, че заявителят „би могъл да застраши националната сигурност и да дискредитира страната ни пред партньорите от ЕС.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 1, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се със становищата на ДА „НС“. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, като взе предвид и информацията с ниво на класификация „поверително“. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Обстоятелството, че апликантът е кандидатствал и за предоставяне на българско гражданство, молбата му за което е уважена (според цитираното писмо от 11.03.2020 г., от началника на Отдел „Оценка и анализ на документацията“, не е основание да бъде пренебрегната императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Коментираният по – горе факти и обстоятелства, изтъкнати от ДА „НС“ несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ данни, че М. Д. Ел И., с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава и за него има предположение, че действа против националната сигурност. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство.

Издаденият на 07.07.2021 г. от консулско длъжностно лице в Консулство на Република България, в [населено място] – Л. отказ да бъде издадена на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказва (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 25616/19.07.2021 г. от адвокат – пълномощник на М. Д. ЕЛ И. – гражданин на Л., против постановен на 07.07.2021 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в Б. – Л. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“ за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.05.2021 г.

ОСЪЖДА М. Д. ЕЛ И. – гражданин на Л., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: